

nok, kallid naisole minuga seltsis; kes õnnetust ette
 teadis! Wersta kaks siin pool Nabba kõrtsi leid-
 sine te äres Reinowadderi surnu kehha; silmad
 tagurpidi, keel rippus pikkali suust, mehhike olli
 walmis. Ehmatades tõssime leina kassa! Reino-
 wadder ei tõstnud kõrtwa egga sabba. „Oh ädda
 ja õnnetust,“ üüdsin ma kurtis: „teia mehhikese
 tos on läinud!“ Mõllemad kurtisime teia surma,
 naisole pühkis põllega silmi. Ellast nokkisime teia
 kõhtu ja pääd; Terrawnok kulas, kas südda tuksus?
 Kõik olli wail; meie olleksime wõinud selle peale
 wanduda, et ingelest enam ei elnud. — Agga kull-
 gem, mis sündis! Terrawnok waotas ladduno sil-
 mad sinni, püdis laiale jänud suud kolkolitsuda —
 seal pigistas wõllaroog äkitselt ambad kōkko ja am-
 mustas karnapsti! mo naisolese pä nokkaga tükkis
 otsast; werri purtsatas laugele. Kõlle luggu sündis
 filmapilgul; ehmatust ei jõua ma rälida. Mo südda
 wärriseb praego kui awa leht; oh õnnetust! Reino-
 wadder ähmas mind; õnnelt peastu lendu, muido
 olleksin teia kõhtu läinud. Toho! kurri loom, mis
 nüüd nähha sain. Ta õggis mo kalli naisolese luie
 ja sulgiga tükkis nahka. Miina willets mehhike näg-
 gin kolledat tõõd ja ei wõinud appi minna. Südda
 ei annud mahti ärraminna, ma istusin kõrge kuse
 ladwas kurni wõllaroog ärraläks, siis tõttasin wer-
 rise tõ asset watama. Ei olnud suremad järrele
 jänud kui mõned werre pisad ja kaks, kolm titwa
 sulled. Ühhe werrise sulle wõttin nokka, mis alland-

liko palwega kuüingliko auojärje ette pānen: oh
 allastage mino waese peale ja andke mõrtsokale
 jälledat nuhtlust, et wagga werri teie peale ei lähhe
 kaebama. Tahhate teie teinale andeks anda ja nuht-
 lusega wibida, siis — ärge pange pahhaks, kui
 järsko wälja ütlen: siis ei maksa teie kohto õigus
 mitte kassi s— a!

Kuüingas lõukoer küssendas mõurades: „Reino-
 wadderi nuhtlus peab põlwe põlwele mällestusjeks
 jama. Ma tahhan õma kuüingliko abbeme ja ter-
 rawad küned mahha eita, kui tedda nuhtluseta jättan.
 Kergelt uskusin ta luiskamist ja peastin tedda wi-
 mati wõllast, kuüingasa palwe peale. Egga ma
 süiski wiimseks kahhetsejaks jä, kes naise nõu läbbi
 õigelt teelt eisis.“

Messikāp ja Kriimsilm nälpasid keelt, otsego
 kolleks jubba Reinowadderi maul fertiksel olnud;
 agga kuüinga põllewa wihha pärrast ei usaldanud
 nad rälida. Mattokese aea pärrast ütles kuüingana:
 „Ärge wihhastage ülle liga, armoline issand. Sagge
 wande tõutus teeb teie wäewalla ja sõna wolli wi-
 maks rahwale naeruks. Wanne ei olle karjapõisi-
 keste mängi assi. Mis tarwis teie wannute? Andke
 ennemine käske, et mõningad wälja lähwad, Rei-
 nowadderi käd selga seuwad ja tedda seie towad.
 Õiguse põhhi on mõniford paljo süggawam kui ar-
 watakse. Efsiteks pange kaebajad Reinowadderiga
 suud su wasto. Seisaks ta siin, kes teab, kas mõie
 kaebaja su ei lähheks lullu? Mitto püab teise peale